II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

CONSILIU

DECIZIA CONSILIULUI

din 8 noiembrie 2007

de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă (reformă)

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2007/779/CE, Euratom)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 308,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, în special articolul 203,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European [1],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European [2],

întrucât:

(1) Pentru ca răspunsul Uniunii Europene în situații de urgență să devină mai coerent și mai eficient, mai multe modificări substanțiale urmează să fie aduse Deciziei 2001/792/CE, Euratom a Consiliului din 23 octombrie 2001 de instituire a unui mecanism comunitar de favorizare a unei cooperări consolidate în cadrul intervențiilor de urgență care țin de protecția civilă [3] (denumit în continuare „mecanismul"). Din rațiuni de claritate, această decizie ar trebui reformată.

(2) Ultimii ani au cunoscut o creștere semnificativă a frecvenței și gravității dezastrelor naturale și a celor provocate de om, care au generat pierderi de vieți omenești, de bunuri, inclusiv de patrimoniu cultural, distrugeri ale infrastructurii economice și sociale și daune aduse mediului.

(3) Acțiunea Comunității pentru punerea în aplicare a Rezoluției Consiliului și reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului, din 8 iulie 1991, privind îmbunătățirea asistenței reciproce între statele membre în situații de dezastre naturale sau tehnologice [4] a ajutat la protejarea populației, a mediului și a bunurilor. Convenția asupra efectelor transfrontaliere ale accidentelor industriale a Comisiei Economice pentru Europa a Națiunilor Unite din 17 martie 1992, aprobată de Comunitate prin Decizia 98/685/CE a Consiliului [5], a contribuit la îmbunătățirea ulterioară a prevenirii și gestionării dezastrelor industriale.

(4) Obiectivul general al mecanismului este de a acorda sprijin, la cerere, în situații de urgență majoră și de a facilita o mai bună coordonare a intervențiilor de asistență întreprinse de către statele membre și de către Comunitate, ținând cont de necesitățile speciale ale regiunilor izolate, ultraperiferice, insulare sau a altor regiuni ale Comunității. Ultimii ani au cunoscut o creștere considerabilă a numărului țărilor care apelează la mecanismul de asistență în domeniul protecției civile. Mecanismul ar trebui consolidat pentru a asigura o manifestare mai eficace și mai vizibilă a solidarității europene și pentru a permite dezvoltarea unei capacități europene de răspuns rapid, bazată pe modulele de protecție civilă ale statelor membre, astfel cum a fost evocat de către Consiliul European din 16 și 17 iunie 2005 și de către Parlamentul European în rezoluția acestuia din 13 ianuarie 2005 privind dezastrul produs de tsunami.

[1] Aviz din 24 octombrie 2006 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
[2] JO C 195, 18.8.2006, p. 40.
[3] JO L 297, 15.11.2001, p. 7.
[4] JO C 198, 27.7.1991, p. 1.
[5] JO L 326, 3.12.1998, p. 1.

(5) Mecanismul ar ține seama în mod corespunzător de dreptul comunitar și angajamentele internaționale relevante. Prin urmare, prezenta decizie nu ar trebui să aducă atingere drepturilor și obligațiilor reciproce ale statelor membre în temeiul tratatelor bilaterale și multilaterale care se referă la aspectele reglementate prin prezenta decizie.

(6) Mecanismul ar trebui să faciliteze răspunsul în domeniul protecției civile la toate tipurile de situații de urgență majoră care se produc pe teritoriul Comunității sau în afara acestuia, inclusiv dezastre naturale sau provocate de om, acte de terorism și accidente tehnologice, radiologice și de mediu, inclusiv poluarea marină accidentală. Asistența în domeniul protecției civile poate fi solicitată în toate aceste situații de urgență pentru a completa capacitățile de răspuns ale țării afectate.

(7) Prevenirea este de o importanță majoră pentru protecția împotriva dezastrelor naturale, tehnologice și de mediu, și ar impune luarea în considerare a unor măsuri suplimentare în acest sens. Prin contribuția sa la dezvoltarea sistemelor de detectare și de alertă timpurie, Comunitatea ar trebui să sprijine statele membre în micșorarea timpului de răspuns în caz de dezastre și în ceea ce privește alertarea cetățenilor europeni. Aceste sisteme ar trebui să țină cont și să se bazeze pe sursele de informare existente.

(8) Este necesar să fie luate măsuri pregătitoare, atât la nivelul statelor membre, cât și la nivel comunitar, pentru a permite ca echipele de intervenție care acordă asistență să fie mobilizate rapid și coordonate cu suplețea necesară și pentru ca, printr-un program de instruire, să se asigure o capacitate eficace de răspuns și complementaritatea echipelor de evaluare și/sau coordonare, a echipelor de intervenție și a altor resurse, după caz.

(9) Alte măsuri pregătitoare cuprind punerea în comun a informațiilor referitoare la resursele medicale necesare și încurajarea utilizării de noi tehnologii. Informațiile menționate se referă la resursele medicale pe care statele membre le-ar putea pune la dispoziție, în mod voluntar, în scopul protecției sănătății publice, ca urmare a solicitării unei intervenții în temeiul mecanismului. În conformitate cu articolul 296 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, niciun stat membru nu poate fi obligat să furnizeze informații a căror divulgare o consideră contrară intereselor sale fundamentale de securitate.

(10) Ar trebui avută în vedere dezvoltarea unor module suplimentare de intervenție de asistență în domeniul protecției civile, constând din resurse ale unuia sau mai multor state membre care urmăresc să fie deplin interoperabile, pentru a contribui la dezvoltarea unei capacități de răspuns rapid în domeniul protecției civile. Modulele sunt organizate la nivelul statelor membre și se află sub conducerea și sub comanda acestora.

(11) În cazul unei situații de urgență majoră pe teritoriul Comunității, sau al unui risc iminent de producere a acesteia, care provoacă sau ar putea provoca efecte transfrontaliere, sau care ar putea determina o solicitare de asistență din partea unuia sau a mai multor state membre, este necesar ca notificarea adecvată să se realizeze în mod corespunzător printr-un sistem comun sigur de comunicare și de informare în situații de urgență.

(12) Mecanismul ar trebui să permită mobilizarea intervențiilor de asistență și facilitarea coordonării acestora, în scopul de a contribui la asigurarea unei mai bune protecții, în primul rând a populației, dar și a mediului înconjurător și a bunurilor, inclusiv a patrimoniului cultural, reducând astfel pierderile de vieți omenești, prejudiciile, pagubele materiale, daunele economice și ecologice și concretizând mai mult obiectivele de coeziune socială și solidaritate. Cooperarea consolidată în domeniul intervențiilor de asistență în domeniul protecției civile ar trebui să se bazeze pe o structură comunitară de protecție civilă care constă într-un centru de monitorizare și de informare și un sistem comun de comunicare și de informare în caz de urgență gestionat de către Comisie și puncte de contact în statele membre. Acesta ar trebui să furnizeze un cadru pentru colectarea de informații confirmate privind situațiile de urgență, în vederea difuzării acestor informații către statele membre, precum și a împărtășirii experienței dobândite în intervenții.

(13) Punctele de contact din statele membre ar trebui să fie în măsură să furnizeze informații cu privire la disponibilitatea asistenței în domeniul protecției civile solicitată de către țara afectată, inclusiv informații cu privire la disponibilitatea activelor și resurselor militare.

(14) Este necesar ca disponibilitatea unor mijloace adecvate de transport să fie îmbunătățită, pentru a sprijini dezvoltarea unei capacități de răspuns rapid la nivel comunitar. Comunitatea ar trebui să sprijine și să completeze eforturile statelor membre prin facilitarea punerii în comun a resurselor de transport ale statelor membre și printr-o contribuție, în cazul în care este necesar, la finanțarea mijloacelor de transport suplimentare.

(15) În legătură cu intervențiile de asistență în domeniul protecției civile în afara teritoriului Comunității, mecanismul ar trebui să faciliteze și să sprijine acțiunile întreprinse de Comunitate și de statele membre. Intervențiile de asistență în afara teritoriului Comunității se pot desfășura fie în mod autonom, fie ca o contribuție la o operațiune condusă de o organizație internațională, caz în care Comunitatea ar trebui să-și dezvolte relațiile cu organizațiile internaționale relevante.

(16) Națiunile Unite au, acolo unde sunt prezente, un rol de coordonare de ansamblu a operațiunilor de asistență în țările terțe. Asistența în domeniul protecției civile furnizată în cadrul acestui mecanism ar trebui coordonată cu Națiunile Unite și cu alți actori internaționali relevanți pentru a maximiza utilizarea resurselor disponibile și pentru a evita suprapunerea inutilă a eforturilor. Coordonarea sporită a asistenței în domeniul protecției civile prin mecanism reprezintă o precondiție pentru sprijinirea eforturilor de coordonare de ansamblu și asigurarea unei contribuții europene globale la efortul general de asistență. În situații de urgență majoră în care asistența este furnizată atât în temeiul mecanismului, cât și în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1275/96 al Consiliului din 20 iunie 1996 privind ajutorul umanitar ([1]), Comisia ar trebui să asigure eficacitatea, coerența și complementaritatea răspunsului global al Comunității.

(17) Mecanismul comunitar ar putea, de asemenea, să constituie un instrument de facilitare și sprijinire a gestionării crizelor în conformitate cu Declarația comună a Consiliului și a Comisiei din 29 septembrie 2003 privind utilizarea mecanismului de protecție civilă menționat la titlul V din Tratatul privind Uniunea Europeană în gestionarea crizelor. Această decizie nu aduce atingere competențelor și rolului Președinției în gestionarea crizelor în conformitate cu titlul menționat.

(18) Mecanismul ar putea fi folosit, de asemenea, ca suport pentru asistența consulară acordată cetățenilor europeni în situații de urgență majoră în țări terțe, sub aspectul activităților de protecție civilă, dacă acest lucru este solicitat de către autoritățile consulare ale statelor membre.

(19) În cazul în care se consideră oportună utilizarea activelor și resurselor militare, cooperarea cu forțele militare se desfășoară în conformitate cu modalitățile, procedurile și criteriile stabilite de către Consiliu sau de către organismele competente ale acestuia, pentru a pune la dispoziția mecanismului activele și resursele militare relevante pentru protejarea populațiilor civile.

(20) Utilizarea resurselor militare ar trebui să respecte de asemenea principiile orientărilor relevante ale Organizației Națiunilor Unite.

(21) Ar trebui să fie posibilă participarea țărilor candidate și cooperarea cu alte țări terțe și cu organizații internaționale și regionale.

(22) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei decizii ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei ([2]).

(23) Obiectivul prezentei decizii, și anume facilitarea unei cooperări consolidate între Comunitate și statele membre în domeniul intervențiilor de asistență în domeniul protecției civile în cazul unei situații de urgență majoră sau a unui risc iminent de producere a unei astfel de situații, nu poate fi realizat într-o măsură suficientă de către statele membre și, prin urmare, datorită întinderii și efectelor acțiunii propuse, luând în considerare beneficiile care decurg din funcționarea mecanismului sub aspectul reducerii pierderilor de vieți omenești și a pagubelor materiale, pot fi mai bine realizate la nivel comunitar.

În cazul în care o situație de urgență majoră depășește capacitățile de răspuns ale statului membru afectat, acest stat ar trebui să poată apela la mecanism pentru a suplimenta propriile resurse în materie de protecție civilă. Comunitatea poate, prin urmare, să adopte măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta decizie nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.

(24) Tratatul de instituire a Comunității Europene și Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice nu prevăd, pentru adoptarea prezentei decizii, alte competențe decât cele prevăzute la articolele 308 și respectiv 203,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

CAPITOLUL I

Obiectul și domeniul de aplicare

Articolul 1

(1) Se instituie un mecanism comunitar pentru facilitarea cooperării consolidate între Comunitate și statele membre în domeniul intervenției de asistență de protecție civilă în cazul unei situații de urgență majoră sau a unui risc iminent de producere a unei astfel de situații (denumit în continuare „mecanismul").

(2) Protecția care urmează a fi asigurată prin mecanism acoperă în principal populația, dar și mediul înconjurător și bunurile, inclusiv patrimoniul cultural, în situații de dezastre naturale sau provocate de om, acte de terorism și accidente tehnologice, radiologice și de mediu, inclusiv poluarea marină, care se produc pe teritoriul Comunității sau în afara acestuia, ținând cont, de asemenea, de necesitățile speciale ale regiunilor izolate, ultraperiferice, insulare și ale altor regiuni ale Comunității.

([1]) JO L 163, 2.7.1996, p. 1. Regulament modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

([2]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie modificată prin Decizia 2006/512/CE (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).

Mecanismul nu aduce atingere obligațiilor care decurg din legislația existentă în materie a Comunității Europene sau a Comunității Europene a Energiei Atomice sau din acordurile internaționale existente.

Articolul 2

Mecanismul constă într-o serie de elemente și acțiuni, care cuprind:

1. Identificarea echipelor de intervenție și a altor forme de sprijin pentru intervenție, disponibile în statele membre pentru intervenții de asistență în situații de urgență;

2. Înființarea și punerea în aplicare a unui program de instruire destinat echipelor de intervenție și altor forme de sprijin pentru intervenție, precum și experților din echipele responsabile cu evaluarea și/sau coordonarea (denumite în continuare „echipe de evaluare și/sau coordonare”);

3. Ateliere, seminarii și proiecte-pilot privind principalele aspecte ale intervențiilor;

4. Constituirea și trimiterea de echipe de evaluare și/sau coordonare;

5. Instituirea și gestionarea unui centru de monitorizare și de informare (MIC), accesibil și capabil de a răspunde imediat, 24 de ore pe zi, aflat în serviciul statelor membre și al Comisiei, pentru necesitățile mecanismului;

6. Instituirea și gestionarea unui sistem comun de comunicare și informare în situații de urgență (CECIS) pentru a permite comunicarea și schimbul de informații între MIC și punctele operaționale de contact din statele membre;

7. O contribuție la dezvoltarea sistemelor de detectare și de alertă timpurie în caz de dezastre care pot afecta teritoriul statelor membre, pentru a permite un răspuns rapid al statelor membre și al Comunității, precum și o contribuție la instituirea unor astfel de sisteme prin studii și evaluări cu privire la necesitatea și la fezabilitatea acestora și prin acțiuni de promovare a interconexiunilor acestora și a conexiunilor cu MIC și CECIS. Aceste sisteme țin cont de sursele de informare, monitorizare și detectare existente și se dezvoltă pe baza acestora;

8. Sprijin pentru statele membre în vederea obținerii accesului la resurse de echipamente și transport prin:

   (a) furnizarea și schimbul de informații referitoare la resursele de echipamente și transport care pot fi puse la dispoziție de către statele membre, în vederea facilitării punerii în comun a acestor resurse de echipament și de transport;

   (b) sprijin pentru statele membre în identificarea și facilitarea accesului la eventualele resurse de transport care pot proveni din alte surse, inclusiv de pe piețe comerciale;

   (c) sprijin pentru statele membre în identificarea eventualelor echipamente provenite din alte surse, inclusiv de pe piețe comerciale;

9. Suplimentarea transportului furnizat de statele membre prin furnizarea de resurse de transport suplimentare necesare pentru asigurarea unui răspuns rapid în situații de urgență majoră;

10. Sprijin pentru asistența consulară acordată cetățenilor UE privind activitățile de protecție civilă în situații de urgență în țări terțe, dacă acest lucru este solicitat de către autoritățile consulare ale statelor membre;

11. Alte acțiuni de sprijin și complementare necesare în cadrul mecanismului, astfel cum se precizează la articolul 4 din Decizia 2007/162/CE, Euratom a Consiliului din 5 martie 2007 de instituire a unui instrument financiar de protecție civilă ([1]).

Articolul 3

În sensul prezentei decizii, se aplică următoarele definiții:

1. Prin „situație de urgență majoră” se înțelege orice situație care are sau poate avea efecte adverse asupra populației, asupra mediului înconjurător sau asupra bunurilor și care poate determina o solicitare de asistență în temeiul prezentului mecanism;

2. Prin „răspuns” se înțelege orice acțiune întreprinsă în temeiul mecanismului în timpul unei situații de urgență majoră sau după aceasta, în scopul înlăturării urmărilor imediate ale acesteia;

3. Prin „pregătire” se înțelege o stare de disponibilitate și capacitate a resurselor umane și materiale de a asigura un răspuns rapid eficient în cazul unei situații de urgență, ca rezultat al unor acțiuni întreprinse în prealabil;

4. Prin „alertă timpurie” se înțelege furnizarea eficace și în timp util de informații care permit să se ia măsuri pentru evitarea sau reducerea riscurilor și pentru asigurarea pregătirii în vederea unui răspuns eficace;

([1]) JO L 71, 10.3.2007, p. 9.

5. Prin „modul" se înțelege o grupare a capacităților statelor membre care se poate autosusține și este autonomă, predefinită și orientată pe sarcini și necesități, sau o echipă mobilă operațională a statelor membre care reprezintă o combinație de resurse umane și materiale, care poate fi definită sub aspectul capacității sale de intervenție sau prin sarcina (sarcinile) pe care le poate întreprinde.

CAPITOLUL II

Pregătirea

Articolul 4

(1) Statele membre identifică în avans echipele de intervenție sau modulele din cadrul serviciilor lor competente și, în special, din cadrul serviciilor lor de protecție civilă sau a altor servicii de urgență, care pot fi disponibile pentru intervenție și care pot fi constituite în termen foarte scurt și trimise, în general în termen de 12 ore de la formularea unei solicitări de asistență. Acestea țin cont de faptul că structura echipei sau a modulului ar trebui să depindă de tipul situației de urgență și de necesitățile speciale ale acesteia.

(2) Statele membre selectează experții care pot fi chemați să lucreze la locul urgenței în cadrul unei echipe de evaluare și/sau coordonare;

(3) Statele membre depun eforturi, în mod voluntar, în special pentru a răspunde necesităților de intervenție prioritară sau de sprijin în cadrul mecanismului, pentru dezvoltarea modulelor care:

(a) sunt constituite din resursele unuia sau a mai multora dintre statele participante la mecanism;

(b) pot să îndeplinească sarcini în zonele de intervenție;

(c) sunt capabile să îndeplinească sarcini în conformitate cu orientări internaționale recunoscute și pot, prin urmare:

(i) să fie trimise la scurt timp după formularea unei cereri de asistență;

(ii) să lucreze într-un mod independent și autonom pentru o perioadă determinată de timp dacă circumstanțele de la locul evenimentului impun acest lucru;

(d) sunt interoperabile cu alte module,

(e) au pregătirea și exercițiul necesar pentru a îndeplini cerințele de interoperabilitate în conformitate cu literele (a) și (d),

(f) se află sub autoritatea unei persoane responsabile pentru funcționarea lor;

(g) pot oferi asistență altor organisme UE și/sau instituții internaționale, în special Organizației Națiunilor Unite.

(4) Statele membre iau în considerare posibilitatea de a furniza, în conformitate cu solicitările, alte categorii de sprijin pentru intervenție care pot fi puse la dispoziție de serviciile competente, cum ar fi personalul și echipamentul specializat pentru a trata o anumită situație de urgență și de a solicita resurse care pot fi furnizate de organizațiile nonguvernamentale și alte entități relevante.

(5) Statele membre care doresc acest lucru pot, sub rezerva restricțiilor de securitate corespunzătoare, să furnizeze informații despre activele și resursele militare care ar putea fi folosite, în ultimă instanță, ca parte a asistenței în domeniul protecției civile prin intermediul mecanismului, cum ar fi transportul și mijloacele logistice sau medicale.

(6) Statele membre furnizează informații generale relevante cu privire la echipele, experții, modulele și alte mijloace de intervenție menționate la alineatele (1)-(4) ale prezentului articol, în termen de 6 luni de la adoptarea prezentei decizii, actualizând prompt informațiile atunci când este necesar, precum și cu privire la resursele medicale menționate la articolul 5, punctul 6.

(7) Statele membre, susținute de Comisie dacă solicită acest lucru, iau măsurile necesare pentru a asigura transportul în timp oportun a asistenței de protecție civilă pe care o oferă.

(8) Statele membre desemnează punctele de contact și informează Comisia în mod corespunzător.

Articolul 5

Comisia îndeplinește următoarele sarcini:

1. Instituirea și gestionarea MIC;

2. Instituirea și gestionarea CECIS;

3. Contribuția la dezvoltarea sistemelor de detectare și de alertă timpurie în caz de dezastre, astfel cum este prevăzut la articolul 2 punctul 7;

4. Crearea capacității de a mobiliza și de a trimite, în cel mai scurt timp, mici echipe de experți, responsabile cu:

(a) evaluarea cerințelor de protecție civilă ale statului care solicită asistență, din perspectiva asistenței puse la dispoziție de către statele membre și de mecanism.

(b) facilitarea, atunci când este necesar, a coordonării la locul evenimentului a operațiunilor de asistență în domeniul protecției civile și, atunci când este necesar și după caz, asigurarea legăturii cu autoritățile competente ale statului care a solicitat asistență;

5. Instituirea unui program de instruire, în vederea îmbunătățirii coordonării intervențiilor de asistență în domeniul protecției civile prin asigurarea compatibilității și complementarității între echipele de intervenție și modulele menționate la articolul 4 alineatul (1) sau, după caz, alte forme de sprijin pentru intervenție astfel cum sunt menționate la articolul 4 alineatul (4), precum și prin îmbunătățirea competențelor experților menționați la articolul 4 alineatul (2). Programul cuprinde cursuri și exerciții comune și un sistem de schimburi care permite trimiterea personalului în alte state membre.

6. Culegerea și centralizarea, în cazul unei situații de urgență majoră, a informațiilor privind capacitatea statelor membre de a menține producția de seruri și vaccinuri sau de alte resurse medicale necesare, precum și privind rezervele acestora care pot fi disponibile pentru intervenție;

7. Crearea unui program care să înregistreze experiența câștigată din intervențiile realizate în cadrul mecanismului și să difuzeze această experiență prin sistemul de informare;

8. Stimularea și încurajarea introducerii și utilizării de noi tehnologii pentru necesitățile mecanismului;

9. Adoptarea măsurilor enumerate la articolul 2 punctele 8 și 9;

10. Crearea capacității de a oferi sprijin logistic de bază pentru experții de evaluare și/sau de coordonare;

11. Luarea oricăror alte măsuri de sprijin și complementare necesare în cadrul mecanismului astfel cum se menționează la articolul 4 din Decizia 2007/162/EC, Euratom.

CAPITOLUL III

Răspunsul

Articolul 6

(1) În cazul unei situații de urgență majoră pe teritoriul Comunității care produce sau poate produce efecte transfrontaliere sau a iminenței amenințării acesteia, statul membru în care s-a produs situația de urgență notifică, fără întârziere, Comisia, precum și celelalte state membre care pot fi afectate de situația de urgență.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care obligația de notificare a fost deja tratată în conformitate cu legislația Comunității Europene sau a Comunității Energiei Atomice Europene sau a acordurilor internaționale existente.

(2) În cazul unei situații de urgență pe teritoriul Comunității care poate determina o solicitare de asistență din partea unuia sau a mai multor state membre sau a iminenței amenințării acesteia, statul membru în care situația de urgență s-a produs notifică, fără întârziere, Comisia, atunci când poate fi anticipată o posibilă solicitare de sprijin prin intermediul MIC, pentru a permite Comisiei, după caz, să informeze celelalte state membre și să activeze serviciile sale competente.

(3) Notificările menționate la alineatele (1) și (2), după caz, se fac prin CECIS.

Articolul 7

(1) În cazul unei situații de urgență majoră care se produce pe teritoriul Comunității, un stat membru poate solicita asistență prin MIC sau direct de la alte state membre. Solicitarea trebuie să fie cât mai exactă posibil.

(2) În cazul unei solicitări de asistență prin MIC, Comisia, după caz și fără întârziere de la primirea acestei cereri:

(a) transmite solicitarea către punctele de contact din celelalte state membre;

(b) facilitează mobilizarea echipelor, experților, modulelor și a altor mijloace de intervenție;

(c) colectează informații confirmate privind situația de urgență și le difuzează statelor membre.

(3) Orice stat membru căruia îi este adresată o solicitare de asistență decide de îndată dacă este în măsură să acorde asistența care i-a fost solicitată și informează statul solicitant, fie prin intermediul MIC, fie direct, menționând aria de acoperire și condițiile asistenței pe care o poate acorda. Dacă un stat membru informează statul membru solicitat direct, acesta informează de asemenea MIC, în mod corespunzător. MIC informează permanent statele membre.

(4) Conducerea intervențiilor de asistență este responsabilitatea statului solicitant. Autoritățile statului solicitant stabilesc liniile directoare și, dacă este necesar, definesc limitele sarcinilor atribuite echipelor de intervenție sau a modulelor. Amănuntele executării acestor sarcini revin persoanei responsabile desemnate de statul membru ce oferă asistența.

(5) În cazul în care statul membru solicitant cere echipelor de intervenție să conducă intervenția în numele său, echipele puse la dispoziție de statele membre și de Comunitate depun toate eforturile pentru a-și coordona intervențiile.

(6) În cazul trimiterii de echipe de evaluare și/sau coordonare, acestea facilitează coordonarea între echipele de intervenție și asigură legătura cu autoritățile competente ale statului membru solicitant.

Articolul 8

(1) În cazul unei situații de urgență majoră care se produce în afara teritoriului Comunității, articolul 7 se poate aplica de asemenea, la cerere, cu privire la intervențiile de asistență în domeniul protecției civile în afara teritoriului Comunității.

Aceste intervenții se pot desfășura fie sub forma unei intervenții de asistență autonome, fie sub forma unei contribuții în cadrul unei intervenții conduse de o organizație internațională.

Domeniul de aplicare al modalităților de coordonare cuprinse în prezentul articol include numai asistența direcționată prin intermediul mecanismului.

Măsurile luate în conformitate cu prezentul articol nu aduc atingere măsurilor adoptate în temeiul titlului V al Tratatului privind Uniunea Europeană.

(2) În cazul în care asistența în domeniul protecției civile, astfel cum se menționează la alineatul (1), este oferită ca răspuns la o solicitare transmisă prin MIC, statul membru care deține Președinția Consiliului Uniunii Europene (denumit în continuare „Președinția") asigură coordonarea generală a intervențiilor de asistență în domeniul protecției civile, respectând rolul operațional de coordonare al Comisiei, astfel cum este prevăzut la alineatul (4).

(3) Cu privire la coordonarea politică și strategică, Președinția, în special:

(a) evaluează oportunitatea unei posibile utilizări a mecanismului ca instrument de facilitare și sprijinire a gestionării crizelor;

(b) în măsura în care consideră necesar, stabilește relații la nivel politic cu țara terță afectată și asigură legătura cu această țară, în toate stadiile situației de urgență, cu privire la cadrul global politic și strategic al intervenției de asistență.

După caz, Președinția poate cere altui stat membru să-și asume responsabilitatea, în întregime sau în parte, pentru coordonarea politică și strategică sau să solicite Comisiei să sprijine această coordonare.

(4) Coordonarea operațională se realizează de Comisie în strânsă cooperare cu Președinția, în cadrul coordonării politice și strategice menționate la alineatul (3). Coordonarea operațională constă, după caz, în următoarele activități:

(a) menținerea unui dialog continuu cu punctele de contact ale statelor membre pentru a asigura, în cadrul efortului general de asistență, eficiența și coerența contribuției protecției civile europene prin intermediul mecanismului și în special:

(i) informarea statelor membre, fără întârziere, cu privire la solicitările de asistență complete;

(ii) trimiterea, la locul evenimentului, a echipelor de evaluare și/sau coordonare pentru realizarea unei evaluări a situației și a necesităților și/sau pentru a facilita coordonarea operațională la fața locului a asistenței direcționate prin mecanism;

(iii) realizarea de evaluări a necesităților în cooperare cu echipele de evaluare și/sau coordonare și alți factori, inclusiv alte servicii UE;

(iv) schimbul de evaluări și analize relevante cu toți factorii relevanți;

(v) realizarea unei situații de ansamblu privind asistența oferită de statele membre și alte surse;

(vi) acordarea de consultanță cu privire la tipul de asistență necesară pentru a asigura compatibilitatea asistenței în domeniul protecției civile cu evaluările necesităților;

(vii) asistența pentru depășirea dificultăților practice în acordarea de asistență în zone cum sunt tranzitul și vama;

(b) asigurarea legăturii cu țara terță afectată privind detaliile tehnice cum sunt necesitățile specifice de asistență, acceptarea ofertelor și modalitățile practice în ceea ce privește primirea și distribuirea asistenței la nivel local;

(c) asigurarea legăturii și cooperarea cu Oficiul pentru Coordonarea Problemelor Umanitare al Organizației Națiunilor Unite (UN-OCHA) dacă acesta este prezent și alți actori relevanți care contribuie la efortul general de asistență pentru a maximiza sinergia, pentru a căuta complementaritățile și pentru a evita suprapunerea și lacunele;

(d) asigurarea legăturii cu alți factori relevanți, în special în faza de încheiere a intervenției de asistență în temeiul mecanismului, pentru a facilita preluarea fără dificultăți.

(5) Dacă este oportun, Comisia poate, de la caz la caz, să îndeplinească sarcini operaționale suplimentare, cu acordul Președinției.

(6) Comisia poate, în strânsă cooperare cu Președinția, să desemneze echipele de evaluare și/sau coordonare menționate la alineatul (4) litera (a) punctul (ii). Echipele se constituie din experți și un șef de echipă, oferiți de statele membre, de la caz la caz. Comisia selectează experții și șeful pentru această echipă, în baza calificărilor și experienței lor, inclusiv a nivelului lor de formare în domeniul mecanismului, a experienței anterioare dobândite în cursul misiunilor în cadrul mecanismului și a altor operațiuni internaționale de asistență. Selecția se bazează și pe alte criterii, inclusiv abilitățile lingvistice, pentru a garanta că întreaga echipă deține abilitățile necesare pentru situația specifică.

MIC menține contacte strânse cu echipele de evaluare și/sau coordonare și oferă acestora sprijin și orientare.

(7) Președinția și Comisia asigură cooperarea strânsă și mențin un dialog continuu în toate etapele situației de urgență, în ce privește intervenția.

Coordonarea operațională se integrează deplin în cadrul coordonării generale asigurate de către UN-OCHA, când acesta este prezent, cu respectarea rolului său de conducere.

Coordonarea prin intermediul mecanismului nu afectează contactele bilaterale între statele membre participante și țara afectată și nici cooperarea dintre statele membre și Națiunile Unite. Aceste contacte bilaterale pot fi, de asemenea, folosite în vederea contribuției lor la coordonarea prin intermediul mecanismului.

Se urmărește obținerea unor sinergii și a unei complementarități cu alte instrumente ale Uniunii Europene sau ale Comunității. În special, Comisia asigură complementaritatea și coerența acțiunilor în cadrul mecanismului și a acțiunilor finanțate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1257/96.

În cazul unei situații de urgență majoră care se produce în afara teritoriului Comunității, posibila utilizare a mijloacelor și capacităților militare în vederea sprijinirii protecției civile ar trebui să respecte principiile orientărilor relevante ale ONU.

(8) Rolurile de coordonare ale Președinției și ale Comisiei menționate în prezentul articol nu aduc atingere competențelor statelor membre și răspunderii pentru echipele, modulele lor și alte tipuri de sprijin, inclusiv mijloacele și capacitățile militare. În special, coordonarea de către Președinție și Comisie nu presupune faptul de a comanda sau de a da ordine echipelor statelor membre, modulelor sau altor mijloace de asistență, care se trimit în teren voluntar, în conformitate cu activitatea de coordonare la nivel central și la locul evenimentului.

(9) Pentru a face posibilă coordonarea menționată la alineatele (1)-(8) și pentru a asigura o contribuție globală la efortul general de asistență:

(a) toate statele membre care oferă asistență de protecție civilă, astfel cum se menționează la alineatul (1), ca răspuns la o solicitare transmisă prin MIC informează pe deplin MIC cu privire la activitățile lor; și

(b) echipele și modulele statelor membre care participă la intervenție prin intermediul mecanismului păstrează o legătură strânsă cu echipele MIC de coordonare și/sau de evaluare de la fața locului.

Articolul 9

Comisia poate sprijini și suplimenta asistența în domeniul protecției civile furnizată de către statele membre în contextul mecanismului, prin adoptarea măsurilor enumerate la articolul 2 punctele 8 și 9.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Articolul 10

Participarea la mecanism este deschisă țărilor candidate.

Alte țări terțe, precum și organizații internaționale și regionale, pot coopera în activități desfășurate în temeiul mecanismului în cazul în care acest lucru este permis de acordurile dintre aceste țări terțe sau organizații și Comunitate.

Articolul 11

În scopul aplicării prezentei decizii, statele membre desemnează autoritățile competente și informează Comisia în consecință.

Articolul 12

Comisia instituie, în conformitate cu procedura menționată la articolul 13 alineatul (2), norme de punere în aplicare, în special în ceea ce privește:

1. Resursele disponibile pentru intervențiile de asistență, astfel cum se prevede la articolul 4;

2. MIC, astfel cum se prevede la articolul 2 punctul 5;

3. CECIS, astfel cum se prevede la articolul 2 punctul 6;

4. Echipele de evaluare și/sau coordonare, astfel cum se prevede la articolul 2 punctul 4, inclusiv criteriile pentru selecția experților;

5. Programul de instruire, astfel cum se prevede la articolul 2 punctul 2;

6. Modulele, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (3);

7. Sistemele de detectare și de alertă timpurie, astfel cum se prevede la articolul 2 punctul 7;

8. Informații privind resursele medicale, astfel cum se prevede la articolul 5 punctul 6;

9. Intervenții pe teritoriul Comunității, astfel cum se prevede la articolul 7, precum și intervenții în afara teritoriului Comunității, astfel cum se prevede la articolul 8.

Articolul 13

(1) Comisia este asistată de către comitetul înființat prin articolul 13 din Decizia 2007/162/CE, Euratom.

(2) În cazul în care se face referire la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

Articolul 14

Comisia evaluează aplicarea prezentei decizii la fiecare trei ani de la data notificării sale și transmite Parlamentului European și Consiliului concluziile respectivei evaluări.

Aceste concluzii sunt însoțite, dacă este necesar, de propuneri de modificare a prezentei decizii.

Articolul 15

Decizia 2001/792/CE, Euratom se abrogă.

Trimiterile la decizia abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta decizie și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexă.

Articolul 16

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 8 noiembrie 2007.

Pentru Consiliu

Președintele

R. PEREIRA

ANEXĂ

Tabel de corespondență

Decizia 2001/792/CE, Euratom a Consiliului	Prezenta decizie
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2) primul și al doilea paragraf	Articolul 1 alineatul (2) primul și al doilea paragraf
Articolul 1 alineatul (2) al treilea paragraf	Considerentul 4 teza a doua
Articolul 1 alineatul (3) teza introductivă	Articolul 2 teza introductivă
Articolul 1 alineatul (3) prima liniuță	Articolul 2 punctul 1
Articolul 1 alineatul (3) a doua liniuță	Articolul 2 punctul 2
Articolul 1 alineatul (3) a treia liniuță	Articolul 2 punctul 3
Articolul 1 alineatul (3) a patra liniuță	Articolul 2 punctul 4
Articolul 1 alineatul (3) a cincea liniuță	Articolul 2 punctul 5
Articolul 1 alineatul (3) a șasea liniuță	Articolul 2 punctul 6
—	Articolul 2 punctul 7
—	Articolul 2 punctul 8
—	Articolul 2 punctul 9
—	Articolul 2 punctul 10
Articolul 1 alineatul (3) a șaptea liniuță	Articolul 2 punctul 11
—	Articolul 3
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 6 alineatele (1) și (2)
Articolul 2 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (3)
Articolul 3 teza introductivă	—
Articolul 3 litera (a)	Articolul 4 alineatul (1)
Articolul 3 litera (b)	Articolul 4 alineatul (2)
—	Articolul 4 alineatul (3)
Articolul 3 litera (c)	Articolul 4 alineatul (6)
Articolul 3 litera (d)	Articolul 4 alineatul (4)
—	Articolul 4 alineatul (5)
—	Articolul 4 alineatul (7)
Articolul 3 litera (e)	Articolul 4 alineatul (8) și articolul 11
Articolul 4 teza introductivă	Articolul 5 teza introductivă
Articolul 4 litera (a)	Articolul 5 punctul 1
Articolul 4 litera (b)	Articolul 5 punctul 2
—	Articolul 5 punctul 3
Articolul 4 litera (c)	Articolul 5 punctul 4
Articolul 4 litera (d)	Articolul 5 punctul 5
Articolul 4 litera (e)	Articolul 5 punctul 6

Decizia 2001/792/CE, Euratom a Consiliului	Prezenta decizie
Articolul 4 litera (f)	Articolul 5 punctul 7
Articolul 4 litera (g)	Articolul 5 punctul 8
Articolul 4 litera (h)	Articolul 5 punctul 9
—	Articolul 5 punctul 10
—	Articolul 5 punctul 11
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 7 alineatele (1) și (2)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 7 alineatul (3)
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 7 alineatul (4)
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 7 alineatul (5)
Articolul 5 alineatul (5)	Articolul 7 alineatul (6)
Articolul 6 primul paragraf	Articolul 8 alineatul (1)
Articolul 6 al doilea paragraf	Articolul 8 alineatele (2)-(9)
—	Articolul 9
Articolul 7	Articolul 10 primul paragraf
—	Articolul 10 al doilea paragraf
Articolul 8 alineatul (1)	—
Articolul 8 alineatul (2) teza introductivă	Articolul 12 teza introductivă
Articolul 8 alineatul (2) litera (a)	Articolul 12 punctul 1
Articolul 8 alineatul (2) litera (b)	Articolul 12 punctul 2
Articolul 8 alineatul (2) litera (c)	Articolul 12 punctul 3
Articolul 8 alineatul (2) litera (d)	Articolul 12 punctul 4
Articolul 8 alineatul (2) litera (e)	Articolul 12 punctul 5
—	Articolul 12 punctul 6
—	Articolul 12 punctul 7
Articolul 8 alineatul (2) litera (f)	Articolul 12 punctul 8
Articolul 8 alineatul (2) litera (g)	Articolul 12 punctul 9
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 13 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2)	—
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (4)	
Articolul 10	Articolul 14
—	Articolul 15
Articolul 11	—
Articolul 12	Articolul 16